

Врабец и скорец

Сценка

Един от хубавите първи пролетни дни си отиваше... Слънцето вече захождаше, когато едно ято скорци пристигна от топлите южни страни и накаца по високите тополи на градските, улици. Те си подсвирнаха нещо, там, на техния си език, и се пжрснаха да тжрсят старите си гнезда да пренощуват.

Един от скорците отиде в малката градинка кжм града, дето на едно високо джрво бе поставено малко санджче, в което той се е мжтил и кждето сам е мжтил пиленца.

Скореча кацна на санджчето, подсвирна един-два пжти да обади на стопаните, че е дошел и надникна през малката кржгла вратичка вжтре. Нещо свито, перушинесто се наежи и го клжцна.

Скореча се повжрна и застана на малкото клонче пред гнездото.

Скореча. Кой е там? Кой лежи в гнездото ми?

Глас от вжтре. Кой си ти? Тук лежи господаря на гнездото, силният и якия врабец.

Скореча. О, врабчо, ти ли си! Чудна работа! Ти добре знаеш, че това гнездо е мое.

Врабчо. Наверно ти не си скорец, а някой разбойник. Идеш да завладяваш чужди гнезда. Не ме карай да се ядосвам, да не опиташ твжрдостта на човката ми.

Скореча. Това вече е нахалство. Ти знаеш, че това гнездо е мое, че тук измжтих през миналото лято пиленца.

Врабеца. Ако това гнездо е твое, защо не си в него? Кжде беше ти, приятелю? Сума време не сме виждали черната ви перушина.